

Aranytoll

Marley és Mi – John Grogan

#1 New York Times bestseller

Hónapokig vezette az amazon.com sikerlistáját!

A szerzőhöz naponta százával érkeznek e-mailek a rajongóktól. „Sírtam, nevettem” – szól az üzenet.

Egy fiatal pár szerelme és élete a világ legrosszabb kutyájával – Miért ajánljuk? Olvasson bele!

A kezdet: „A «gyerekszobában» kilenc zsemleszínű kutyakölyök mászott egymás hegyén-hátán, hogy megnézzék, miféle idegenek jöttek már megint. Jennynek elállt a lélegzete.

– Istenem! – suttopta. – Életemben nem láttam még ilyen drágákat!

Leültünk a földre, és hagytuk, hogy a kiskutyák ránk mászszanak. Amikor beleegyeztem, hogy eljövök kutyanezőbe, megállapodtunk Jennyvel, hogy felteszünk néhány kérdést, és csak aztán döntjük el, hogy *tényleg* hazaviszünk-e egyet.

– Ez az első alom, amit megnézzünk – mondtam. – Ne hamarkodjunk el a döntést!

De harminc másodperc elteltével láttam, hogy máris csatát vesztem. Nem volt kérdéses, hogy reggelre miénk lesz az egyik kiskutya. Úgy tűnt, az egyik kannak különösen szimpatikusak vagyunk. Felénk rohant, egy szaltóval felugrott az ölünkbe, és körmével felkapaszkodott az ingünkön, hogy megnyalhassa az arcunkat. Meglepően éles tejfogaival az ujjunkat rágta, és esetlenül körbekocogott bennünket hatalmas, testéhez képest igencsak eltúlzott méretű, homokszínű tappancsaival.

– Azt ott elvihetik háromötvenért – bökte ki a tulaj.

Jenny mániákus alkudozó, aki mindenfélét hazahozott már, amire semmi szükségünk, csak mert egyszerűen kár lett volna otthagyni «azért a pénzért». Most is láttam, ahogy felcsillan a szeme.

– Jaj, drágám – csicseregte –, ez a kisiú akciós.

Be kellett ismernem, hogy irtó aranyos. És élénk. Mielőtt észrevettem volna, hogy miben mesterkedik, az a vadállat már félig le is rágta az óraszíjamat.

– Ki kell próbálnunk, hogy nem félős-e – mondtam. Felálltam, elfordultam a kölyköktől, majd hirtelen visszafordultam, dobantottam és elkiáltottam magam: – Hé!

A kiskutyák nem tartották túl meggyőzőnek az előadásomat. Csak egyikük ugrott fel, hogy szembenézzen a támadóval. A leárazott kutya volt az. Teljes gőzzel nekem jött, a bokámra feküdt, aztán nekiugrott a cipőfűzőmnek, mintha meg lenne győződve róla, hogy az valami veszélyes ellenség, amit el kell pusztítani. – Szerintem ez égi jel – jelentette ki Jenny.

– Gondolod? – kérdeztem. Az ebet fél kézzel az arcomhoz emeltem, és megvizsgáltam a pofáját. Majd elolvadtam barna szemeinek pillantásától, amíg rágni nem kezdte az orromat. Erre Jenny karjaiba pottyantottam, akivel ugyanezt művelte.

– Kedvel bennünket, az már egyszer biztos – mondtam. Ezzel el is dőlt a dolog...”

A folytatás: „...amikor odaértünk a kocsinhoz, zajt hallottunk az erdőből. Valami vadul csörtetett a fák között és igen hangosan lihegetett. Aztán hirtelen egy nagy sárga alak rontott ki a tisztásra. Egy hatalmas labrador. A nyelve vadul kilógott féloldalt, és csak úgy fröcskölt a hab a pofájából. A másodperc tört része alatt enyhén őrült, mégis valahogy boldog kifejezést fedeztem fel a szemében. Aztán egy dübörgő bölénycsorda zajával el is tűnt a ház mögött, és nem láttuk többé. Jenny felsikkantott. – Azt hiszem – jegyeztem meg valami fura érzéssel a gyomromban –, épp most találkoztunk apucival...”

További kalandokért küldjön e-mailt az aranytoll@itstudio.hu-ra!

Keresse a jobb könyvesboltokban!

